

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχον καὶ διὰ τῶν περιοδικῶν σύγγραμματα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάρῃ ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια . . . ὄρ. 8.— Ἔτησια φρ. χρ. 10.— Ἑξαμηνος . . . » 4,50 Ἑξαμηνος » » 5,50 Τριμηνος . . . » 2,50 Τριμηνος » » 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικὸν Λεπ. 20. Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον Λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Οδὸς Ἐδριπίου ὁρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάνειον
---	--	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1910. Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 15

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΙΟ JULES CHANCEL] ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων.— Πρὸ τῆς μάχης τοῦ Δουναελλίν, ὁ στρατάρχης Μυράτ πληροφοροῦται δι' ἐπιστολῆς τοῦ Α. Ναπολέοντος, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ Δουναελλίν γέφυρα τοῦ Θαβάρ, τὴν ὅποιαν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ στρατιά του, ἦτο ὑπονομιεμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν κατορθοῦν νὰ φέρῃ εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ κινδύνους, ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος, ὁ δὲ Μυράτ, θαυμάζων τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ παιδίου, τὸ κρατεῖ πλησίον του μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ κυρίου του, τοῦ λοχαγοῦ Δουναελλίν Κορμά, ὁ ὅποιος εἶχε μὲν αἰχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὴν πόλιν Λίνις.

Πῶς ἐκνεμέθη ἡ γέφυρα τοῦ Θαβάρ.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔφθασεν ἐγκαίρως, διότι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ πρίγκιψ Μυράτ καὶ ὁ στρατηγὸς Λάνν ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν μετὰ τὰ στρατεύματα τῶν τῆν γέφυραν τοῦ Θαβάρ.

Ἡ πληροφορία, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ Τιάρκος, μετέβαλλε τὰ σχέδια τοῦ στρατάρχου. Ἡ γέφυρα ἦτο πραγματικῶς ὑπονομιεμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ὥστε δὲν ἐσύμφερε πλέον νὰ ἐξακολουθῇ κατ' αὐτῆς συμπαγῆς στρατὸς καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς βίβαιον ὄλεθρον. Ἐπρεπε νὰ ληφθῶν ἄλλα μέτρα. Ὁ Μυράτ καὶ ὁ Λάνν ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν μαζί νὰ μελετήσουν ἐπὶ τόπου καὶ νὰ καθάρτισουν τὸ νέον σχέδιον.

Οἱ δύο στρατηγοί, ἐρίπκοι καὶ ἐρωδιασμένοι μετὰ τὰς διόπτρας τῶν, ἐπροχώρησαν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς γέφυρας ἐκείνης, τῆς ὁποίας

τὸ ἀντίθετον ἄκρον κατεῖχον οἱ Αὐστριακοί.
 Πολλὸν καιρὸν τώρα ἀντιμέτωποι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μάχωνται, οἱ δύο ἐχθρικοὶ στρατοί, οἱ ὅσων πλησίον ἀλλήλων, δὲν ἐπέδλέποντο καὶ μετὰ μὲν ἀυστηρότητα. Οἱ Αὐστριακοὶ ἐπίστευον ὅτι εὐρίσκοντο εἰς ἀνακαγχῆν, σχέσεις

δὲ σχεδὸν φιλικαί, εἶχον ἀναπτυχθῆ ἑκατέρωθεν καὶ συνέδου τὰς προφυλάκας. Ὁ Λάνν δὲν ἠγγόει τὴν κατάστασιν καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἐπωφεληθῇ. Ἐνῶ οἱ δύο στρατάρχαι παρατήρουν τὰς ἐχθρικὰς θέσεις, περιέρχον ἕαμα εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν.

Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τριακοντάδου στρατιωτῶν, γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς τοῦ πύργου, ὁ Τιάρκος ἐβάδιζε μετὰ τὴν γαϊδαρὸν του καὶ τὴν γίδαυ του ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ πάλιν τὰ χαρίσματα τοῦ Καρλῆ, ὁ ὅποιος, εἴπερ ποτε εὐδιάθετος, ἔκαμνε θαύματα.

Ἐκ τῆς θέας αὐτῆς ὁ Λάνν συνέλαβεν ἔξαφνα μίαν ἰδέαν.

— Ἀγαπητέ μου στρατάρχα, εἶπε πρὸς τὸν Μυράτ ἰδίαι πῶς διασχεδάξουν οἱ στρατιῶται μας μετὰ τὴν παράστασιν ποῦ δίδει αὐτὸ τὸ παιδί. Ἄν ἐδοκιμάζαμεν νὰ διασχεδάσωμεν ἐπίσης καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς, ἴσως θὰ ἤμποροῦσαμεν νὰ ἐκπεφληθῶμεν τὴν ἀπροσέξιν τῶν...

— Καλὰ λές, ἀπήντησεν ὁ Μυράτ, ἄς δοκιμάσωμε... Αὐτοὶ οἱ Αὐστριακοὶ εἶνε ὅσων ἀφελεῖς καὶ ἔχουν τόση πεποιθήσις πῶς δὲν θὰ πολεμήσωμεν κιά!

Ὁ στρατάρχης ἔπρεξε πρὸς τὸ παιδίον καὶ ἀναμυθῆς μετὰ τὴν ἐπι-

«Περίεργον θέαμα εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο στρατάρχων.» (Σελίς 125, στ. 6')

λων των στρατιωτών, διέταξε τον μικρόν βοηθόν να υπάγη να εξεκολληθή την παράστασιν του επί της γεφύρας. Ο Τιάρκος έσπευσε να υπακούσῃ, και παράσῳρων όπισθεν του όλους τους κεχηναίους, ηνάγκασε τον Καρλὴν να στηρίξῃ τὰ εμπροσθιαῦ του πόδια ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος. Χειροκροτήματά ἑχαίρεισαν τὸ γύμνασμα. Οἱ δὲ Αὐστριακοί, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ἄλλο ἀκρον τῆς γεφύρας, ἔλκυσθεντες ὑπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ ἐκείνου θορόδου, ἐπλησίασαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Τὸ θέαμα ἐκίνησεν εὐθύς ζωηρὸν τὸ ἔνδιαφέρον των, κ' ἐστάθησαν νὰ βλέπουν, χωρὶς οὕτε στιγμήν νὰ δυσπιστήσουν πρὸς τοὺς γάλλους στρατιώτας, τοὺς ἀόπλους, οἱ ὅποιοι περιστοιχίζαν γελώντες ἕνα μικρὸν ἀστράγαλον.

«Ο Τιάρκος εἶχε φθάσῃ ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας.»
(Σελὶς 126, στ. α')

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μυράτ, διὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ, εἶχε φορέσῃ, ἑκάτω ἀπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, τὸν στακτερόν μανδῦαν ἑνὸς ἀπλοῦ λοχίου, καὶ ἀσιεπὴς, ἀνάμειγμένως μετὰ τοὺς γρεναδιέ- ρους, ἐν τῷ μῆσφ τῶν ὁποίων δὲν διακρίνετο διόλου, τοὺς ἐξώθει ὁλονὲν παρισσώτερον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς γεφύρας. Ἐξ ἄλλου ὁ Λάνν εἶχε ἀπέλθῃ εἰς τὸ στρατοπέδον, ὅπου διέταξε νὰ ὀπλισθοῦν ἐν βίᾳ δύο λόχοι, τοὺς ὁποίους ἔφερον βαρὺ τὸ δυνάτην ἀθορόδως καὶ τοὺς ἔκρυψεν ὀπισθεν τοῦ λόφου, τὸν ὁποῖον ἐσηματίεζεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ο Τιάρκος, περιστοιχισόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκροῦ του, εἶχε φθάσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ τὴν παράστασιν, διότι ὁ Καρλὴς εἶχεν ἐπιδειξῆ πλέον ὅλα του τὰ κατὰ γινῆματα καὶ εἶχεν ἐξαντλήσῃ τὸ ἀπρόγραμμά του. Ἀλληλοδιαδόχως ἔκαμε τὸν πεθα-

μένων, ἐπερίπατησε μετὰ τὰ δύο πισινά, ἐμέτρησεν ἕως τὰ δέκα, ἐσήκωσε ἀπὸ κάτω ἕνα μανδηλί, ἔβγαλε δίσκον καὶ ὑπέδειξε τὸν ἐξυπνότερον τῆς συντροφίης.

Ἄλλα δὲν ἤξευρεν... Ὁ στρατάρχης ὅμως εἶπε σιγὰ πρὸς τὸν μικρὸν: — Ἐξακολούθησε, εξακολούθησε! Ἔτινε ἀνάγκη! Καὶ προχώρει, προχώρει, ὅσο μὴ πορῆς πὶδ μπροστὰ!

Ο Τιάρκος καὶ οἱ γρεναδιέροι, βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν των ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀπλοῦ λοχίου, ἐνόησαν τότε ὅτι κατὰ ἔκτακτον συμβαίνει... Καὶ παρακολουθοῦντες πλέον ἄλας τὰς κινήσεις τοῦ στρατάρχου, ἦσαν ἔτοιμοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον...

Ὁ Καρλὴς, κουρασμένος πλέον, ἤρνετο νὰ υπακούσῃ εἰς τὸν μικρὸν τοῦ κύριου. Ἄλλ' ὁ Τιάρκος, προτρέπομέ-

νος ὑπὸ τῶν γεμάτων τοῦ Μυράτ, κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸ ζῶον καὶ μερικά ἀκόμη γυμνάσματα.

Ὁ δόμιλος τῶν θεατῶν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μυράτ, εἶχε φθάσῃ οὕτω μέχρι τῶν δύο τρίτων τῆς γεφύρας. Ἄλλὰ καὶ οἱ Αὐστριακοί, διὰ νὰ βλέπουν καλλιτέρα, εἶχον προχωρήσει, κ' ἐχειροκρότου ἐκούτως.

Ἐξαφνα, κρίνων κατάλληλον τὴν στιγμήν καὶ βλέπων τοὺς αὐστριακοὺς ἀξιωματικούς προσέχοντας καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν παράστασιν μετὰ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁ Μυράτ ἀπέριψε τὸν μανδῦαν τοῦ, ἀνέσυρε τὴν μεγάλην τοῦ σάβην καὶ μετὰ τὴν στενωροίαν φωνὴν του ἐκραύασε: — Ἐμπρός!

Ἐφυρθε πρῶτος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθη, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπέχον πλέον παρὰ ὀλίγα μέτρα.

Οἱ γρεναδιέροι, συνταχθέντες ἀμέσως εἰς τάξιν μάχης, τὸν ἠκολούθησαν τροχάδην. Τώρα ἐνόησαν καλῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο... Ὁ Τιάρκος, ὁ Καρλὴς καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐστριακοὶ ἀξιωματικοί, παρεσύρθησαν ὑπὸ τοῦ τροχασμοῦ τῶν γρεναδιέρων. Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ λόχοι οἱ κρυμμένοι ὑπὸ τοῦ Λάνν ὀπισθεν τοῦ λόφου, ἐπρόδωσαν ἐπὶ τῆς γεφύρας ἐπιθετικοί. Οἱ Αὐστριακοί, ἀόπλοι, ἦτο ἀδύνατον νὰ μνησθοῦν. Ὅσον διὰ τοὺς πυροβολητάς,

οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο ἀκρον τῆς γεφύρας, βλέποντες τοὺς ἀξιωματικούς των ἐν τῷ μῆσφ τῶν Γάλλων, δὲν ἐτόλμησαν οὕτε νὰ παρατάξουν τὰ κανόνια των. Ὅπισθοχώρησαν, καὶ οὕτως οἱ Γάλλοι γρεναδιέροι εὐρέθησαν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος χωρὶς νὰ συναντήσουν τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ Μυράτ μετὰ τοὺς ἀόπλους στρατιώτας του ἔτρεξε ἐπὶ τῆς μικρᾶς κατοφοροῦς ἀτραποῦ, ἡ ὅποια ὀδήγει ὑπὸ τὰ τῶνα τῆς γεφύρας. Ἐκεῖ εὗρεν ἀμέσως τὰ φυσίγγια μετὰ τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας, διὰ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ νικηθῆναι ἡ γεφύρα. Δύο φρουροί, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον ἐκεῖ, περιμένοντες τὴν διαταγὴν νὰ ἀνάψουν τὰς θρυαλλίδας, ἐδέθησαν ἀμέσως, τὰ δὲ φυσίγγια ἐρίφθησαν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ λόγοι τοῦ Λάνν κατελάμβανον τὰ πυροβόλα πρὶν ἀκόμη προσφθάσιν οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ ἐνοήσουν καλὰ-καλὰ τί συνέβη...

Δύο ταγματάρχαι καὶ ἕνας ὑπολοχαγὸς ἠχμαλωτισθῶσαν.

Ἡ γεφύρα τοῦ θανάτου, ἐκρυβεθῆ οὕτω, χωρὶς οἱ Γάλλοι νὰ γάσσουν οὕτε ἕνα στρατιώτην. Ἔτινε ἱστορικόν.

Οἱ αἰχμαλῶται τοῦ Τιάρκου.

Ἄμα ἐγκατέστησεν ἀσφαλῶς τὰς φρουράς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Δουναβεως, ὁ Μυράτ, μετὰ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον διὰ τὴν ἐδύλογον νίκην του, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον του, ὅταν εἶδε τὸν μικρὸν βοηθὸν καθήμενον πλησίον τοῦ ὄνου του, ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος τῆς γεφύρας.

Μικρὲν τῷ εἶπεν εὐθύμως, μὴ πορῆς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι μὰς προσέφερες μεγάλη ἐκδούλευσιν μετὰ τὸ σοφὸ σου γαϊδαρέλο! Θέλω νὰ σε ἀνταμείψω. Πέμου λοιπόν, τί ἐπιθυμεῖς;

Ὁ Τιάρκος ἐσυλλογίσθη ὀλίγον.

Ἄλλοίμονο, κύριε στρατάρχα, ἀπεκρίθη αὐτὸ πού ἐπιθυμῶ δὲ μὴ πορῆτε νὰ μοῦ τὸ δώσετε!

Ἔτινε λοιπὸν τῶσφ δύσκολο;

Ἡ ἐλευθερία τοῦ λοχαγοῦ μου.

Ἄ, ναί, εἶπεν ὁ Μυράτ, τοῦ λοχαγοῦ Κορμά... πού ἔμεινε ἐστὸ Δίντε αἰχμαλῶτος τῶν Αὐστριακῶν... Ἐχεις δικηρὸν, μικρὲν, πρέπει νὰ φροντισώμε... καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου σε εἰνα θὰ τὴν χρεωστῆ.

Καὶ στραφεῖς πρὸς τοὺς ὑπαπιστάς του, ὁ πρίγκιψ διέταξε νὰ τῷ φέρουν ἀμέσως τοὺς δύο αὐστριακοὺς ταγματάρχας, οἱ ὅποιοι εἶχον αἰχμαλωτισθῆ πρὸ ὀλίγου.

Προσῆλθησαν ἐν τῷ μῆσφ ὀκτὼ γρεναδιέρων, μετὰ τὴν λόγην ἐφ' ὀπλου, ἐντροπισιασμένοι οἱ καχόμενοι σὺν ἁλεπούδης, τὰς ὁποίας θὰ συναλάμβανε μία ὄρνιθα.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ Μυράτ ἡ παράστασις πού σᾶς ἔδωσαν πρὸ ὀλίγου ὁ μικρὸς αὐτὸς βοηθὸς καὶ ὁ γαϊδαρὸς του Καρλῆς, νομίζω ὅτι σᾶς διεσκέδασε πολὺ. Πρέπει τώρα νὰ πληρώσετε τὰς θέσεις σας!

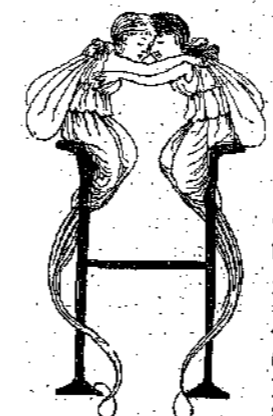
Τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀξιωματικῶν ἔλαμψαν.

Ἐμμεθα πρόθυμοι, εἶπαν, νὰ σᾶς πληρώσωμεν λύτρα.

Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε ἐμὲ, ἀπήντησεν εἰρων ὁ Μυράτ καὶ δεικνύων τὸν Τιάρκον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ζῴου, τὸ ὅποιον τῶσον σᾶς ἐκίνησε τὴν περιέργειαν, ὥστε νὰ λησμονήσετε τὴν γεφύραν πού ἐφρουρεῖτε. (Ἐπιτετα συνεχῆς) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΚΚΛΗΣΙΑ μὰς ἀγαπᾷ τὰς ἀντιθέσεις. Μὰς φέρνει τὸ Πάσχα ὕστερ' ἀπὸ μίαν Μεγάλην Παρασκευήν. Καὶ εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα τῆς Σαρακοστής, ἡ ὅποια διαδέχεται τὴν φαιδρονάτην Ἀποκρῆάν, μὰς καλεῖ εἰς μίαν μελαγχολικὴν, θλιβερόν ἑορτὴν ἐν τῷ μῆσφ τῶν τάφων. Τὸ Ψυχὸσαββατόν.

Ἔτινε ἀληθὲς ὅτι, εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον, ἡ ἑορτὴ αὕτη δὲν ἔχει τίποτε σχεδὸν τὸ κένθημον. Καταντᾷ ἀκλὴ ἐκδρομὴ, κοσμητικὴ συγκέντρωσις εἰς ἕνα κηπὸν ἀνοικητάκιον, ὑπὸ τῶν ὠραίων ἤλιων τοῦ Μαρτίου, μετὰ λόζην, μετὰ δένδρα, μετὰ ἄνθη καὶ μετὰ πτήνην... Ἄν ὀλίγοι κλαίουσι, οἱ περισσότεροι γελοῦσι, πέριεργάζονται καὶ διασκεδάζουσι. Καὶ μολόν- ὅτι ὁ κηπὸς εἶνε ἀσυλον νεκρῶν, μολόν- ὅτι τὰ φαιδρὰ καλλιμάριμα μνημεῖα πού τὸν στολίζουσι εἶνε ἀπλοὶ τάφοι, ὅσον καὶ ὁ πτωχότερος, ὁ θλιβερώτερος, τὸν ὅποιον διακρίνει σωρὸς χιμάτος καὶ ἕξιλον σταυρὸς, κανεὶς σχεδὸν δὲν συγκινεῖται, δὲν ἐνθυμεῖται, δὲν συλλογίζεται... Καὶ ἡ πολυάνθρωπος πανήγυρις, φαιδρὰ καὶ εὐθυμος ὡς καθεστὴν ἄλλῃ, ομοιάζει μετὰ διατάραξιν τῆς ἡσυχίας τῶν νεκρῶν, μετὰ βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ τόπου...

Καὶ ὅμως μετὰ πῶσφ μεγαλητέραν εὐλάβειαν καὶ συγκίνησιν ἔπρεπε νὰ προσερχώμεθα τὴν ἡμέραν αὕτην εἰς τὸ νεκροταφεῖον! Ἔτινε ἡ μεγάλη ἡμέρα ἡ

ἀφιερωμένη εἰς τοὺς νεκροὺς. Καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς συλλογισώμεθα περισσώτερον. Ὅχι μόνον τοὺς συγγενεῖς μὰς, τοὺς ἰδικούς μὰς, τοὺς φίλους μὰς, δούσους ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν ζωὴν, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη εἶμπορεῖ νὰ ζῆ ἐντός μὰς κάθε ἡμέραν καὶ κάθε στιγμήν' ἀλλὰ ὅλους μὰζι τοὺς νεκροὺς, ὅλην τὴν προὑπάρχουσαν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν Ψυχῶν ἔπρεπε νὰ μὰς κινή εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας δὲν κάμνομεν συνήθως, οὔτε ὅταν ἐπισκεπτόμεθα τοὺς νεοκαφεῖς τάφους τῶν προσφιλεστέρων μὰς, φέροντες τὸν καθημερινὸν φόρον τῆς λατρείας καὶ τῶν δακρῶν μὰς.

Ἐσυλλογίσθητε ποτὲ ποῦσα ὀφείλομεν εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ ποῖον ρόλον παίζουσι αὐτοὶ εἰς τὴν ζωὴν μὰς; Οἱ νεκροὶ μὰς ἐγέννησαν, αὐτοὶ μὰς ἐδίδαξαν, αὐτοὶ μὰς διδάσκουσι ἀκόμη, καὶ μὰς ἐμπνέουσιν, καὶ μὰς ὀδηγοῦσι, καὶ μὰς διευθύνουσι. Κατοικοῦμεν εἰς κτίρια, τὰ ὅποια ἀνηγειροῦν αὐτοὶ μεταχειριζόμεθα πράγματα, τὰ ὅποια κατασκευάσαν αὐτοὶ' κυβερνώμεθα μετὰ νόμους, τοὺς ὁποίους ἐθέσπισαν αὐτοὶ' ἔχομεν γνώσεις, ἰδέας, ἥθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὅποια μὰς ἐκλήροδότησαν—αὐτοὶ ἀναγινώσκουμεν βιβλία, τὰ ὅποια ἐγράψαν αὐτοὶ. Ὅ, τι εἶμεθα εἰς τοὺς νεκροὺς τὰ ὀφείλομεν πολὺ περισσότερον παρά εἰς τοὺς ζῶντας. Καὶ ἀκολουθεῖτε εἰς τὴν ζωὴν

μὰς ἀναγκαίως τὰς συμβουλὰς των, ἀπὸ ἐκεῖνας πού ἐδέχθημεν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς προσφιλοῦς ἐτοιμοθανάτου, ἕως τὰς ἄλλας, τὰς παλαιὰς, τὰς προαιωνίους, πού μὰς μετέδωσαν ἡ Παράδοσις καὶ ἡ Βιβλιοθήκη.

Οἱ νεκροὶ, οἱ ἄπ' αἰῶνων κεκοιμημένοι, τῶν ὁποίων ἐπιζῆ οὕτω ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην πλειονοψηφίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτοὶ εἶνε τὸ πᾶν, διότι εἶνε οἱ ὀδοῖοι καὶ οἱ κυβερνήται μὰς. Δὲν εἶμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε πού δὲν θὰ τὸ ἤθελαν οἱ νεκροὶ μὰς, καὶ ἂν τὸ ἐκάλυψαν παρά τὴν θέλησιν των, θὰ ἦτο ἡ καταστροφὴ μὰς. Τίποτε ἀληθέστερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδοξον, ὅτι οἱ νεκροὶ ζοῦν μεταξύ μὰς καὶ ὅτι πραγματικῶς εἶνε ζωντανώτεροι ἀπὸ πολλοὺς τῶν ζωντανῶν. Τοὺς κάμνει ἡ μνήμη, ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία καὶ ἡ ὑπακοὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἄκριβῶς δὲ ὅ, τι διακρίνει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῴικα εἶδη, καὶ τὰ τελειότερα, εἶνε ὁ σύνδεσμός της μετὰ τοὺς νεκροὺς. Ὅπου τελειώνει αὐτὸς ὁ σύνδεσμος, ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ κτηνωδία.

Ἀρκεῖ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὀλίγον αὐτὰ, διὰ νὰ ἐνοήσῃ πόσον εὐγνωμόσυνην, λατρείαν κ' εὐλάβειαν ὀφείλομεν εἰς τοὺς νεκροὺς, καὶ πόσον μεγάλη καὶ ἱερὰ εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς των.

Σὰς ἀσπίδομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΧΑΪΡΕ, ΠΑΡΘΕΝΑ

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε, τῶν οὐρανῶν κυρία, καύχημα τῶν ἀγγέλων, τοῦ κόσμου σωτηρία, σταθμὸς τῶν κουρασμένων, τῶν ναυαγῶν λιμάνι τῆς λατρευτῆς σου δόξης ἀνθρώπου νοὺς δὲν φθάνει. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Τῶν οὐρανῶν μητέρα, χαρὰ τῶν λυπημένων σὺ φῶς τῶν νυκτοπλάνων, πατριδα σὺ τῶν ξένων ἀπλώνει' ἡ στοργὴ σου στὸν κόσμον ἀπ' ἀκρὴ ὡς ἀκρὴ, παρηγορεῖ τὸν πόνο σφογγίζοντας τὸ δάκρυ. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Σὺ ποιήφρες στὸν κόσμον τὸν κτίστη ὅλον τοῦ κόσμου, σὺ δός μου τὴν ἐλπίδα, σὺ καὶ τὸ θάρρος δός μου, δυνάμωσέ τὸ νοῦ μου, σὺ φώτισέ τον μόνην, σὺ πέλαιος τοῦ βίου σὺ κράτα τὸ τιμόνι. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Σὺ ποιήφρες στὸν κόσμον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν, τῶν δοῦλων ἀδελφῶν μὰς ἀλαφρώσῃ τὰ στήθια, δός τους τὴν ἐλπίδα καὶ παρηγόρησέ τους, στοῦ πόθου των τὸ τέμμα σὺ μόνη ὀδήγησέ τους. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε! Σὺ γίνου μόνη ἀσπίδα στήν τολαιπωρημένην κ' ἀγαπητὴν πατρίδα, εἶδὲ προφύλαξέ την ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ τῶνα καὶ δεῖξέ της τὸ δρόμον πού φέρνει πρὸς τὴν δόξα. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Πρό των εβδομάδων, ο οκταετής Έλβετός Γεώργιος Μάγερ...

Το παιδάκι αυτό, όπως το βλέπετε...

«Αδεν σου είπε η μητέρα σου ποτέ, ποτέ να μην καπνίσες;»...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΓΕΡ Ο μικρός Έλβετός μετανάστης

— Ναι, παιδί μου, η μάνα μου πολλές φορές μου είπεν όταν ήμουν μικρός...

— Βλέπεις; Ή φαινόταν όμως πως δεν την πολυσυλλογίζεσαι...

— Αυτό είναι πολύ άσχημο, επανέλαβεν ο μικρός.

— Αλήθεια; Είπεν ο Γάλλος ναυτικός τότε...

Και σόρας τὴν μικρόν ἀπὸ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ κιγκλίδωμα...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Φέρνει στις φτερουγές της της αύτης το μύρο...

Και μαζί της έρχονται, ο Θεός τους στέλλει, Χίλιοι λευκοφτέρουνοι...

Τὰ καλά τὰ λόγια της σὰν χρυσές ἀχτίδες...

Χρόνε μου, τὰ βέλη σου πέρα νὰ σκορπίσης...

Χρόνε μου, τὴ λάμψη σου σκόρπισε σιμά της...

Λάθημα ΑΙΛΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

ΜΙΚΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ (*)

Είμαστε στην Κρήτη ακόμα, κ' εγώ ήμουνα ένα μικρό κοριτσάκι...

Κύτταζε, μου λέει, εγώ θα φύγω και θα σ' αφήσω μοναχή σου...

(*) Από ἕν χρονολόγημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἐστὶαν»...

μην κατεβῆ ὁ ἀετός και μὰς τάρπαξη. Νὰ μὴν κουνήσῃς, κακομοῖρα...

Αὐτὰ μου εἶπεν ἡ μάνα μου, μαθ- ρίζε και μὰ ἀγρία ματιά και βγήκε βιαστική ἀπὸ τὴν κόρτα.

Εὐὼ τὰ χρειάστηκα. Πρῶτη φορά εἶχα βάλει τέτοια σκοτούρα...

Ἐκεῖ πὸυ καθόμουνα και λαχταρούσα, νάσου δὺδ κοριτσάκι...

— Ἐδῶ κάθισαι, μωρή; μου λένε. Τώρα πὸυ λείπει ἡ μάνα σου...

Ὁ πλάτανος με τὴν κούνια ἦταν δὲξ ἀπ' τὸν αὐλόγυρο, κ' εγώ φοβόμουνα...

Ἔτσι, εἶπα μέσα μου, δὲ θὰ μπορέση νὰ τὰ σηκῶση ὁ ἀετός...

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἐκεῖ πὸυ κουνιόμουνα, ἀκούω ἕνα φρου-φρου...

Εἰς τὴν Ἀμβέρσαν τοῦ Βελγίου, ἕνας ἐξυπνος ἔμπορος...

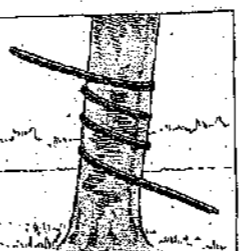
Μέσα στὰ κλάμματά μου, συλλογι- σθηκα τὸ φαρμακωμένο γλυκό...

θάνω, νάρθη ἡ μάνα μου νὰ με λυ- πηθῆ. Ἄλλο δὲν γίνεται...

Ὅτε κάψιμο δὲν με πείραζε... Ἀπάνω πὸυ περίμενα τὸ θάνατο...

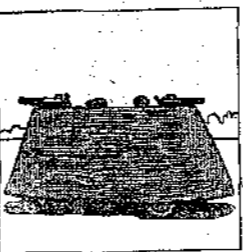
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὰ ἀπρόοπτα μᾶς ἐκηξέως.

Εἰς ἕν ἐργο- στάσιον τοῦ Ναβαμίου (Ἄγ γλικὴ Κολομ- βία)...

Πολυμικρὸν αὐτοκίνητον.

Ἢ ἔχωμεν τᾶρα και πο- λειμικὰ αὐτο- κίνητα.

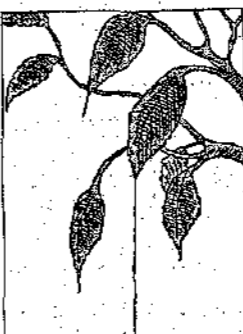
Γριφώδης ἐπιγραφή.

Εἰς τὴν Ἀμ- βέρσαν τοῦ Βελ- γίου, ἕνας ἐξυ- πνος ἔμπορος...

Τοῖμουδιά εγώ. Ἐκρυσθὰ τὸ κεφάλι μου στὴν ποδιά μου...

Χρησιμώτατον δένδρον.

Εἰς τὴν Νό- τιον Ἀμερι- ρικὴν φύεται τὸ περιεργον αὐτὸ δένδρον...

Πρωτότυπον ἐνθύμιον.

Τὴν ἡμέραν πὸυ ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του, ὁ νεαρός ἀγ- γλος Νόελ Μῶδλ...

ὄλη τὴν ἱστορία τῆς κλώσσας με τὰ κλωσσόπουλα. Καὶ τὸ γλυκό, μωρή, μου λέει...

Μαγικὴ εἰκὼν.

Ὁ καίμενος ὁ παππὸς ἔχασε τὴν πίπα του. Πρὸ νὰ εἶνε; Ἀλήθεια: Κάθε συνδρομητής...

Λύσις.

Ἴδου πὸς θὰ συναρμολογη- θοῦν τὰ ἐννεὰ τεμάχια τοῦ προηγούμενου...

Ίδε τόν "Ο-δύγρον" τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συμδρομη- τού, Καρβ.

ΟΡΚΟΣ

Προχθές ανήλθον επί του Φιλοπάππου. Απ' εκεί βλέπεις όλον το άτικόν λεκανοπέδιο; το θέλων διά του δλωρ ιδίζοντος χαρκτηρός του, διά της έντελής ύβας καλλονής του. Η λευκή πόλις των Αθηνών με το παράδειον και πολύμορφον σκρόον, δ Ακαδητός με τή ποιητικόν του ακληστάκι, ή Ακρόπολις με τή άνάτα μνημεία, οι καταπράσινοι άγροί, άποτελοδν χρίεν σύνολον, ελαιοσύμνον από τή βρυά, τή έν αύτή τη ερηότητι των ώρατα, και την θάλασαν, την μάγον ελληνικήν θάλασαν με τήσ ποικιλοτάρας των άποχωρήσεων, από τή ύπόλευκον μέχρι τήσ βαθυτέρων, τώσ σκοτεινότερον μολυβδίνου.

Α, γλυκειά μας Έλλάς, δταν ήμεις τή Έλληνοπούλα σε βλέπουν τώσον θρασαν, τώσον γοητευτικήν, τότε τώ στήθος μας έξογκοιτά, τή μάτια μας θαρκίζον και ή καρδιά μας αύτάν τόν όρκον σε φιλορίζει: «Την καλλονήν σου, πολυάγαπημένη μας πατρίς, θά την περιβάλλωμεν με την αίγλην τής καλής και εύκλειους ψήμης' άντάτα τέκνα των προγόνων μας, θά καλαίσωμεν διά να γίνης πάλιν ή τιμημένη χώρα, την όποιαν όλοι σεβόσονται και θαυμάζουν. Όλοι, πλούσιοι και πτωχοί, άνδρες και γυναίκες, μίαν θά έχωμεν επιθυμίαν, ε' ένα σκοπόν θά αγωνιζώμεθα: πώς να προκαίη, Έλλάς λατρευτή, τόν θαυμασμόν, όχι μόνον διά την άρεσαν σου δόξαν, όχι μόνον διά την καλλονήν σου, αλλά και διά τήσ σημερινήν σου τέχνην, τήσ νέου σου Έλλάδας!»

Παραγωγή

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μία χαριτωμένη κυρία, μ' έν ανοικτό βιβλιό στο χέρι, καθισμένη με άφάειλα σε άνακαυτική πολυθρόνα, Ένα γλυκό χαμόγελο στολίει τώ στόμα τής κυρίας. Και τώ θωπεντικό βλέμμα τής προσηλώνεται ήρεμα όχι στά φύλλα τού βιβλίου, μά λίγο παρέκει, εκεί πού σε μιά κούνια κοιμάται ήσυχά ήσυχά ένα παιδάκι, σωστό άγγελούδι, κρυμμένο μέσα σε σύννεφα καταλάσσει από άραχνοειδείς νταντέλες. Νά ή εικόνα πού μιά φορά, δταν ήμουν μικρούλα, θηάμαζα ώρες δλόκληρες. Και άν ύπάρχη μιά έντύπωσις, πού από τήν ήλικίαν έκείνην έως τώρα δέν δόλοδοτεψε, εινε ή έντύπωσις από τήν εικόνα μου, τότε από τήν όποιαν, όπως μ' εδιδάσθη τότε ή μαμμά μου, έγραφε: «Μητρική Ευτυχία».

Και τώρα, συχνά, αρπάζω από τήν άταξέρα τώ μεγάλο χρυσόδετο βιβλιό, πού τότε με κόπο εδύνασα, και με την λαχτέρα τού άλλου μικρού παιδιού, ζητώ τήν εικόνα μου. Τήν εδύνασα, χωρίς κόπον τώ βόλιον έσυνέθισα και άνογι μόνον του. Και καμιά φορά έκεί πού τώ βλέμμα μου αναπαύεται στάς άπαλές γραμμές τού προσώπου τής κυρίας, μού ξεφυρίζει ένα άκρον γιατί άρα γα; Μηπως στήν γεμάτη άγάπη ματιά τής' έβρισκα τήν ματιά τής Μαμμάς μου, πού έχασα γιά πάντα; Έως!...

Ήχω τής Καρδιάς

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΑ

Τών ούρανών ξεψύχησε ή χαρά, Μη έτσι γοητόρα δέν σβέννεται κάθε χάρη; μαζί έσκυθράσανον τώ διάφανο νερό, πού πριν καθρεφτιζόταν με καμάρη.

Ο πόνος-μαύρος πάντα και βουβός- εραπώνεται γοργά-γοργά έως πέρα, και ξεσπνικά άγέρας παγερός σκορπίζει άνατριχίλας σόν οιδέρα.

Ανιγίζοντες όλο θλίψη τή δενδρά, στή γή τώ άχνό λουλουδι σιγογέννει και τώ ποτάμι πού άργονήλας άπαλά με βόγγο-τώ νερά του τώρα σέρνει.

Τώ κάθε τή στήσ φύσεως τώ καιμό πονει και κλαίει χαμένη άμορφάδι κι' όσες ψυχές μόνον παραδαροό έννοιώσαν, βροχούσιν- άχι!- με λαχάρα.

Μόνον άπ' τή στήσ κάτω ένα πουλί, πού τί εις ή πόνος δέν ειξέσθη, άκόμη, γαρ τί τραγουδι έλαίδας τραγουδει: «Σωπάστε, λέει, θά σβύσουνε κι' οι πόνοι!» (Απ' τώ χωρίδ) Δφρόκρεινο

ΣΑΝ ΡΑΥΩΔΙΑ

ΗΑΙΘΑΒΑΣΙΕΜΜΑ...

Πέταλα από κόκκινα τριαντάφυλλα πορφύρωνουε τόν ήλιο πού δλοένα χάνεται στα βάθη τού όρηχόντα πέταλα από δλοκόκκινα τριαντάφυλλα... Οι ξεψυχισμένοι ήχοι μιάς φλογέρας άκούονται από μακριά κι' ένα άργυροφώσμη άσφύρου κάνει να σιομιλοδύνε τώ κυπαρισσία.

Κόποις άναμνήσεις- παρασμένης χαράς και λύπης- άργεξοπνόμενι στη ψυχή μου δλόγλυκα, κέθουι παθημάται έναγκαλιώνται στη καρδιά μου, πόσο άδωότατοι σάν άχνό-τρεμο δναιορ παιδιός.

Ω! δώ όραλο και γλυκό χρυσοπυρφύρενο ήλιεζοιεύεμα!

ΝΥΧΤΑ...

Τέσρα τρεμοδύνουε σάν νεκρικά κανδήλια. Τό ψαγγέρι χλωμάτα προσάινει. Η νύχτα παντού έχει άπλώσει τώ δλόμαυρο σάβανό της. Ολόνεκρη ήσυχία άπλώνεται. Μόνον τώ μυροδί κάποιος κουκουδήςτας άκούεται άπ' τή βάθη τού άντικνουό τάσου.

Μιά άόριστή μελαγχολία μικρόσταλάζει στη ψυχή μου... Τά μάγια της; τή πιναμμένα θά μολέσει κάμει καμιά άγνωστη νεράδα, τή δλοπ.κραμμένα μάγια της; Ω! δώ γεκρωμένη και μαύρη νύχτα!...

Γιούσ του Ίσκιου

ΑΝΑΦΟΡΑ ΙΘΑΓΕΩΝ

Εθροικόμωθι εις έν δωμάτιον. Είς τώ μέσον εινε μιά τράπεζα φορτωμένη βιβλία. Τρείς άδελφοί εινε άκουμπισμένοι με τώσ άγκωνάσ επί τής τράπεζης. Είς τήν άλλων πλευράν δύο άράμπιδας συνάσανον άναγοράν. Ο εις έξ αύτάν εινε θυρωρός μας: δ άλλος διδάσκαλος τής άραβικής των άθαλόφων μου, κρατεί δέ εις χείρας του τόν χαρ-

την και γραφή, είνθ ο θυρωρός υπάγοραται. Θ.-Κάτω στό όπτι μας εινε ένας Γάλλος και δουλεύει με όπτιρ, και έγραφε δύο βαρέλια σπύρτο. Έγραφε; Α.-Ναι. Θ.-Διδάσσε. Α.-Κάτω 'τό όπτι εινε ένας Γάλλος και δουλεύει μέσα σε δύο βαρέλια σπύρτο... Θ.-Μά δέν σου εινα πως έργάζεται μέσα εις τή βαρέλια!

Ο διδάσκαλος τή άδύνει και τή έναγοράφει. Ο θυρωρός υπάγοραται: —Και μιά φορά έπης γεπιά, και ός παρακαλοδύμ να στείλετ τώσ άνθρώπους, γιατί εινε κρύμα να καθω γιαντί έχων μικρά παιδιά... Έγραφε; —Ναι.—άιδάσε.—Γιατί εινε κρύμα να καθω, πούμ μικρά παιδιά... Μά δέν σου εινα έτσι: πού έχων μικρά παιδιά!

Ο διδάσκαλος γράφει άλλην άναγοράν και τήν κλαίει εις φακαλλά, χωρίς να γράφη τήν όδόν και τόν αριθμόν τής στίλας. Τότε παρημώσαι δέ άδελφός μου και τώσ λέγει: —Πού όπτι θά ζητή ή δημαρχία, άφοδ δέν έγραφατε μέσα όδη δδόν όδη ερειθρόν; Έκειγοι τότε προσέθεσαν τήν όδόν και τόν αριθμόν... επί τού φακαλλού, και όστος έτελειώσεν ή πολυπαθή άναγορά, ή όποιά μής άστοίχίσε καμιά δεκαριά κόλλες.

Ημεις, πρός άναμνήσιν, εσχέθισαμεν τώ όφραον των συμπληρωμ, τώ όποιον τώσ εδωροδύμεν και έμειναν κατανθουσταμένοι διά τήν... έπιτυχίαν, μολοντί ήτο άνάλογοσ με τήν έπιτυχίαν τής άναγορής των...

(Αίγυπτος) Μία των Χαρίτων

Γαλλική έφημερίς τής έποχής τού Λουδοβίκου ΙΔ' άπόστ' έγραφε: «Διακιδεται εις δ καρδιναλίως Μαζαρινος άπέθανε. Άλλοι λέγουν εις 57. Ημεις δέν πιστεύομεν όδη τώ έν όδη τώ άλλο.»

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Γαλλική έφημερίς τής έποχής τού Λουδοβίκου ΙΔ' άπόστ' έγραφε: «Διακιδεται εις δ καρδιναλίως Μαζαρινος άπέθανε. Άλλοι λέγουν εις 57. Ημεις δέν πιστεύομεν όδη τώ έν όδη τώ άλλο.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα πρós τόν μικρόν Τάκη: — Έθώσες τή λεπτά τού μπαζάλη; — Ναι, και μού ειπε πως σ' έδωσε. Μετ' όλιγον: — Μά πού ήσουν άναμμένη, μαμμά; — Έστάλη όπό τού Ρήγα Φεραίου

Ο καθηγητής τής Ανθρωπόλογίας πρós μαθητήν έξεταχόμενον: — Άν τρηπάσθ έδω, (τού δειχνει τώ στήθος), πού θά πάγω; Ο Μαθητής: διτάζων:—Στή... Ο Καθηγητής: — Πίστο λοιπόν! Ο Μαθητής: —Στή φυλακή, κύριε καθηγητά.

Έστάλη όπό τής Έλκιδος των Υποδοδών Σκέψη του Κοιριασεφάλη. Λέγουν πως πολλοί άρηρημένοι ρίπτουε στό γραμματοκωιδίον έπιστολάς χωρίς διέουσαι. Καί όμως στό όπτι μας ποτί δέν ελάδαμε έπιστολήν, πού να μη γράψη επάνω τή διέουσι μας!

Έστάλη όπό τής Κεφαλληνιακής Άφρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΒΩΝ

17ος Φωλλάδιον 5ος, σελις 47

1. —Είς τήν σελίδα 41 («Τιάρκος και Ζιέντια») εις τήν α' στήλην, λείπει ή λέξις *λευκόμενοι*.
2. —Είς τήν ιδίαν σελίδα, εις τήν γ' στήλην, λείπει ή λέξις *καταβάσσουν*.
3. —Είς τήν σελίδα 42, εις τήν γ' στήλην, λείπει ή λέξις *Φωπεδύσα*.
4. —Είς τήν ιδίαν σελίδα και στήλην, όλίγον παρακάτω, λείπει ή λέξις *έξφοσ*.
5. —Είς τήν σελίδα 43, εις τήν α' στήλην («Τά λουλούδια τού Χειμώνα») λείπει ή λέξις *ήλιο*.
6. —Είς τήν ιδίαν σελίδα, εις τήν γ' στήλην («Αθηναική Έπιστολή») λείπει ή λέξις *άλλάζει*.
7. —Είς τήν σελίδα 44, εις τήν β' στήλην («Η Μεγάλη Μητέρα») λείπει ή λέξις *έναντα*.
8. —Είς τήν ιδίαν σελίδα, εις τήν γ' στήλην, λείπει ή λέξις *σφήξη*.
9. —Είς τήν σελίδα 45, εις τήν α' στήλην («Ευφώες Κλάδουμα») λείπει ή λέξις *μακρόθεν*.
10. —Είς τήν σελίδα 46, εις τήν α' στήλην («Νύκτα και Άσγή») λείπει ή λέξις *κακός*.
11. —Είς τήν ιδίαν σελίδα, εις τήν γ' στήλην («Περιεργός συνταγή») λείπει ή λέξις *άσθενή*. —Και
12. —Είς τήν σελίδα 47, εις τήν β' στήλην («Αλληλογραφία») λείπει ή λέξις *πρόστυον*.

Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον έλαδον μέρος δλοι των 600. Άλλά μόνον δύο κατώρρωσαν να εύρουν και τήσ 12 λέξεις (ακριβέστατα) ή ποιμενική Φλογέρα και ή Ζιλχά Χανούμ. Τό πρώτον λοιπόν βραβείον μοιράζεται έξ ίσού, διότι έδω δ κληρός θά ήτο άδικία άφοδ οι έντελώς ίσοπαλοί ήσαν μόνον δύο: (Και πάλιν κοριτάει, Μπράδω 'στα κοριτάει!).

Πέντε μετ' αύτάς ήσαν από 11 λέξεις. Είς τούτους τή δέυτερα και τή τριτα βραβεία άπονεμόνται κατ' άνάγκην διά κλήρου.

Πρώτον βραβείον λαμβάνουε όσοι ήσαν 10 λέξεις. Δέυτερον, όσοι ήσαν 9. Τριτονόσοι ήσαν 8. Καί Έδσημον μείναν, όσοι ήσαν 7 και 6. Ο λοιπό, από 5 και κάτω, δέν άναφέρονται διότι εινε πολλοί.

Σημειώτων ότι ώσ όραλ ή λείπει έμετρήθησαν άυσητηρότατά μόνον ά συμφοιούσαι καθυλοκληρίαν πρós τήσ άνωτέρω δημοσιευόμενασ. Έξάφρσις έγινε μόνον διά τή καταβιβασον, τώ άλλάσει και τώ έκαμαν, τή όποιά έσημείωσαν πολλοί εις τήν θσαν των καταβάσσουν, αλλάζει και έκασαν διότι ή διαφορά εινε έλαχιστή.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ, ε' ίσον: *Ποιμενική Φλογέρα* [12Ε] και *Ζιλχά-Χανούμ* [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: *Αίωδ-Χανούμ* [11Ε].—*Καθήγια τής Ηαίθρον* [11Ε].

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: *Αειλά-Σουλιτάρα* [11Ε].—*Φερσίονημα Έλκιδος* [11Ε].—*Ένθουσιώδης Έλλην* [11Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από 10Ε) εις έκαστον: *Τρολή Νεοτή*.—*Αρεοσιζονάτης*.—*Νεάκιος τού Ιονίου*.—*Αρσιόσ Βαρογαμής*.—*Χανών δ Γενίσαρος*.—*Χιονομένο Δάσοσ*.—*Έξόριτοσ Βασιλιάσ*.—*Σειμόν Ιον*.—*Αίγυπτία Βασιλόσαι*.—*Αγκυρα τής Σωτηρίας*.—*Παπαγόνα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από 9Ε) εις έκαστον: *Κεφαλληνιακή Άθρα*.—*Γεώργιοσ Σούβριασ*.

Αντωνίου Γ. Κορσωνιάκης. — Φασαγιών. — Αλέξανδρος ΙΙ. Αλεβιζάκοσ. — Δανάσοσ Δάκοσ. — Μόνωσ. — Πελοπίδασ Ι. Ζωγράφωσ. — Ράδον τής Ανατολής. — Τό Σβυστό μας Καυδίλι. — Μικρόσ Μανδοκίματιήσ. — Αημ. Γ. Φαρόσ. — Ναβαρχωσ των Άσιατών. — Νεάμιε τού Ιονίου. — Ονειροπόλοσ Ψυχή. — Κυνηγόσ των Άλπεων. — Ενδοξον Σούλι. — Σουλταν Άβελ. — Τσακιτζήσ Μιχαήλ. — Πλοτισ Πατριόσ. — Παμβώτισ. — Ανατελλούσα Σελήνη. — Παγοδρόμοσ. — Έθνική Ψυχή. — Βασιλειόσ δ Βουλγαροκίτονοσ. — Έλληνοπούλα τής Θράκησ. — Νικπολοδύλοδο. — Έθνικόν Κλέσοσ. — Ανδοσιώμιτοσ Έλλην.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από 8Ε) εις έκαστον: *Ελευθέρα Έλλάσ*.—*Καρδία Έλληνίδοσ*.—*Πατρινό Σανοργίτι*.—*Δολά Ν. Γεωμανού*.—*Φλόγα Φ. Παυγάλη*.—*Μητρική Στοργή*.—*Μάσχοσ Αθηνάλοσ*.—*Παλινοσ Ψυχή*.—*Καπαίων Φασαρίασ*.—*Έλήνη Βεοδέλη*.—*Ριζοσπάκτησ*.—*Ποθητή Κοινωσινοπολισήσ*.—*Έγγονοσ Ανοκαρότοροσ*.—*Σημοιαφορόσ Έλλην*.—*Ναπολόων Βοναπαρτίησ*.—*Αιδωνάια Ηρα*.—*Κοριταίωσασ Κωνσταντινοσ*.—*Γεώργιοσ Α. Μαρτιν*.—*Πατριότιησ τού Όρηχρον*.—*Ιδιόπροσοσ Σανθούλα*.—*Χρυσόκομοσ Νύμησ*.—*Αημ. Γ. Βλαγόποιοσ*.—*Σκληρή Σουλβία*.—*Φαιμέ Χανούμ*.—*Γιωιζήλ Χανούμ*.—*Μέλλουσα Νικήτρια*.—*Έλλάσ*.—*Γεννάσιον Ιωνανινοσ*.—*Δορησ*.—*Ρέβδοσ τού Μουσέδοσ*.—*Μικρόσ Ηρωσ*.—*Ζήτω ή Ελευθερία*.—*Έλπίσ των Υποδοδών*.—*Πανελλήνοσ Ίδέα*.—*Αμύροπιον Λουλούδι*.—*Έλλάσ τού Μεγάλου Αλεξάνδροσ*.—*Γυλανόλευνη*.—*Δάφνησ*.—*Κλωνάρι*.—*Έλληνικόσ Παίαν*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από 7Ε) εις έκαστον: *Δημοσοθέη Ε. Ιαννιδίησ*.—*Φάληροική Άθρα*.—*Γλυκία Πατριδα*.—*Επιτάφοιοσ Πλειάσ*.—*Λατρινή Σανσοροδρα*.—*Ρήγασ Φεραίοσ*.—*Βολταίροσ*.—*Νικολαιοσ Χα. Μαροδύδοσ*.—*Αεροανήλια*.—*Άσπορσ Κοραίοσ*.—*Ηρωσ τού 21*.—*Υπερηφανόσ Έλληνόστυλο*.—*Τάκησ Γ. Μαγαθαίοστυλοσ*.—*Ροδοπαλία Έλληνοπούλα*.—*Μαθρα Μαΐνα*.—*Θεράνια Μόλιη*.—*Καλλιόπη Ι. Παπακοσάνοιν*.—*Φοιβόσ*.—*Απόλλων*.—*Υπεροσιώησ τού Έθνοσ*.—*Ηλιασ Ν. Τετζάκησ*.—*Κάμοσ*.—*Σολφίοσ*.—*Έλληνικόν Είσοσ*.—*Τσακιτζήσ*.—*Τσοκιά*.—*Μερόπη Ατιοβάτι*.—*Πολυμήχοσ*.—*Όδυσσοσ*.—*Αίογησ τού Όραίου*.—*Ανασινιωθήσασ Έλλάσ*.—*Κοιμήτησ τού Χάλλου*.—*Θαλασοουδότωρ*.—*Αιλή Μαρινοπούλο*.—*Τακώδ*.—*Χρυσή Καρδία*.—*Αίοιοσ τής Έλλάδοσ*.—*Μία των Χαρίτων*.—*Γεώργιοσ Σπ. Λιθαδίοσ*.—*Άνα Βεοδέλη*.—*Ηλ. Π. Αδμένικοσ*.—*Γλυκία Έλπίσ*.—*Βάσκα τού Κανόη*.—*Νικόλοσ Γ. Καραϊάσ*.—*Έσθη Α. Δουδίνα*.—*Μαγδαληνή Σ. Χανού*.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 38, όδοσ Ευδοπίδων τήσ 3ησ-Μαγτίου 1910

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΜΑΣ

Τήν λύσιν τού Προβλήματοσ, πού δημοσιεύθη εις τώ προηγούμενον φύλλον, μού τήν έστειλαν πολλοί. Τήν δέ έξάμνηον συνδρομήν έχορισ άχι μόνον εις ένα, οι υπεσέδην, άλλα εις τώσ τρείσ πρώτουσ, πού ήλθαν σχεδόν συγχρόνωσ εις τώ γραφείδον μου, τώσ εής: Αλέξανδροσ Γκαρκόλιαν, Σταθμόσ Λεβιδου, Πατήσασ. Γεώργιοσ Σ. Μαροδύρον, Ηπειρόν 22.—Ι. Ν. Ααρμάροη, Κυνοσάργασ, 17. Άλλα και πάλιν είδα ότι θά ήτο δικαον να τήν έβιδα και εις άλλουσ π. χ. εις τόν πρώτον εκ Πατριών, εις τόν πρώτον εκ Σύ-

ρου, κτλ. Γενικώσ κάθε λύτησ δικαιούται εις άμοιβήν, τί πρώτοσ, τί δέυτεροσ, τί εκόστωόσ. Επέκροην λοιπόν να τρωποποιήσω τώσ όρησ επί τώ δικαιοτέρον, και γαρ εν δικαιοτέρησ δημοσιεύω σίμερον μίαν Μαγικήν Εικόνα (12ε σελ. 129) τής όποιάσ τήν λύσιν δικαιούται να στείλουν όλοι, και συνδρομηται, και αγορασταί, και άναγοστίται. Άλλά καθείσ συνοδευομένη με 10 λεπτά. Όλων των λυτών τώ όνόματα θά δημοσιευόδυν, θα δοδούν δέ εις άμοιβή διά κλήρου τώσασ συνδρομη ετήσασ, έξάμνηοι και τριμνηοι, όσαι άντιστοιχούν πρós τώ συναγοσόμενον ποσόν.

Παραδειγματωσ έχρίν, άν στείλουν τήν λύσιν 200, θά συναγοσούν 20 δραματά. Με 20 δέ δραματά εις άπορδθ να δώσω 1 ετησιαν συνδρομήν και 2 έξάμνηοσ, να μείνη δέ περιόσσημα και διά προσεχή Διαγωνισμόν. Η 2 έξάμνηοσ και 4 τριμνηοσ, ή 1 έξάμνηον και 6 τριμνηοσ κτλ.

Εάν ή πρώτη δοκιμή έπιτύχη, θα συστηματοποιήσω τώ πράγμα, και εις κάθε φύλλον θα δημοσιεύω, υπό τώσ ίδιουσ όρουσ, πότε έν Προβλήμα, πότε έν Παίγνιον, πότε μίαν Μαγικήν Εικόνα, κτλ.

Η κληρονομία των λυτών τής σημερινήσ Μ. Εικόνοσ θα γίνη τώ μετεπόμενον Σάββατον. Όστε έχουμ καιρόν να λάδουμ μέρος και οι λύται άκρη τού Εξωτερικού.

Σήμερον, ώσ βλέπετε, δέν έχω κοδόν τόν πον δέ αλληλογραφίαν, ένώ εις άλλου αι έπιστολαί αύτήσ τής εβδομάδοσ εινε πολυπληθεσ. Θα περιορισθώ λοιπόν κατ' άνάγκην εις μικράσ άπάντήσασ.

Εγίνες καλά, Καρδία Έλληνίδοσ; Δέν πιστεύω να τώ λέγησ με τή σωστία σου, ότι αι έπιστολαί σου μ' έννογούλιν!

Σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφετε, Νέον Βυζάντιον. Δέν άμφιβάλλω, ότι είσαι και σύ έξέλεκτων, οι όποιοι κατ' άπαντα θα έπραττον πρós χάρην όου.

Εξόριτοσ Αθλιή, ό κ. Σ. δέν σ' έγέλασε. Είνε από τώσ καλλιτέρονοσ μου παλαιούσ φίλοσ. Τά σέβη μου έτό μοιατά πού με διαβάθει με τώσν ευχαριστήσιν.

Ορασιότή ή έπιστολή σου, Έαρινή Ζωή. Κ' εγώ ήμουν βέβαια ότι δέν με ειχες λογομονησ αύτάν τών κορόν; άλλ' ότι περιστάσασ σ' έκαμαν να μη μού γράψη.

Όχι, άδύνη, εις τήν άπάντησιν σου θα σημειώθη τώ νέον σου φευδώνωμον. Τώρα λοιπόν δέν μείνη παρ ά βεσπαλώσασ. Ίδ, άφοδ τώ έπιθυμείσ τώσον, θά γίνη και αύτό... Γράφω μού λοιπόν τακτικώτερα, Αειλά-Σουλτανα, τώρα πού έτελειώσαν αι γραπτάς εζετάσασ. Καί τί εζετάσασ! 4ης Γουνασιού! Δέν εινε κατ' έξείλασ! Όλίγα κοριταία φάνου ένωσ έκεί.

Ετέρες πόσασ φορές διαβάθει κάθε Έπιστολήν τού κ. Φαιδωνόσ ή φίλη μας Ίδιότροποσ Σανθούλα; Τρείσ, τέσσαρασ, πέντε καποτε! Από αύτό μόνον φανάζεσθε με τί άνοπορησιαν περιμείνει τώ φωλλάδιον κάθε Σάββατον.

Εθνική Ψυχή, όρειαίτεσ 15 λεπτά, διότι εις κάθε τετραδιον. Μ. Μυστικόν πρέπει να έσωλείτεις 20 παρασ, δηλαδή 10 λεπτά.

Πού με συγκινοδύ αύτά που μού γράφετε, Έλληνοπούλα τής Θράκησ. Σό άσ είσαι ευτυχεστέρα από τήν άδελφήν σου! Να μείνησ πολλά-πολλά χρόνις εις τήν ζωήν και να μη δοκιμάσησ άλλην περναν!

Αύτά εινε παιγνίδα και φάρσασ τού σκανδαλιαρό μαθητό, Παλλάσ. Όσον διά τήν τελευταίαν εικόνα, νομίζω ότι οι μαθηταί ζητωκραυγάσων ύπέρ τού διδασκάλου των. Έγελάσασμεν πού με τήν έπιστολήν σου, Ζιλχά Χανούμ. Άλλά ό κ. Φαιδων δέν είπεν ότι δέν ύπαρχούν και άσχημοσ καμήλασ!

Άν εύρησ άγορασταί, Αεροναυτοπούλα, εγώ θά σου στέλλω τά φύλλα, θα τώσ τε

δίδη; θά παίρνης τὰ χρήματα καὶ θά μοῦ τὰ στέλλῃς. Αυτό κάμουν οἱ Πράκτορες.

Ἐγὼ καὶ οἱ γάρμοι τῆς ἀγαπῆτης μου Μίνας Κ. Πολέμη (Ἐνθουσιώδους Ἑλληνίδος) μετὰ τοῦ κ. Δεωνίδα Καραστινάκη, εἰς τὴν Ἀνδρον. Νὰ γέσουν τραπεζιευχισμένοι!

Καὶ εὐ παράπῳνε, Σιλήρη Σκαβιά; Δὲν βλέπεις τί γίνεται; Ὁλίγος χῶρος καὶ πλήθος ἐπιστολῶν. Ἄ, πρέπει νὰ εἶσαι καὶ εὐχαριστήμενος ἀπὸ κάποτε τοῦ ἀπήνησεα καὶ ἐκτενῶς, συντόμως δὲ σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε.

Ἐγὼ, μικρούλα μου Ἀσπασία Κ. πολὺ πολὺ εὐμόρφα γράφεις.

Ὅπως ἐπιστολῆς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα καὶ οἱ ἐγὼς; Καλὸς Σαμαρειτης, Γλυκογάραμα, Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, Δεκαπενταετής Παλαρχος, Ἑλληνική Δέξα, Κων. Καπετανιώδης καὶ Μαύρα Μάνια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγνώριονται: Ἄ Από τὴν Ἀγγλικὴν Αὐλὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (ἐπιβραβεύμενα) — Ἄ Ἡ Εὐκρία τῆς καὶ Ἡ Ἑλπίς τῆς Ἐσορῆσιου Ἀπόδοτος (ἐπιβραβεύεται γωσά) — Ἄ Ἀνεκδοτα τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος — Ἄ Ἡ Μήδουσα τῆς Κεραλληνικῆς Ἀφροῦ — Ἄ Μία τῆς μαργαρίτης τῆς Μασκιά — Ἄ Ἡ ἀποχώρησις τοῦ γεμῖνος τῆς Καρδίας Ἑλληνίδος — Ἄ Ρόδο καὶ ἀγαθὴ τοῦ Ἀσπασίου Κρίνον — Ἄ Ἡ περσόλα τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ἀσποντουσιώδους — Ἄ Δυὸ δένδρα καὶ ἡ Ἄ Κομήτης τοῦ Ἐλευθερίου Ἑλλήνος — Διάφορα μικρὰ τοῦ Καλοῦ Σαμαρειτῶν — Ἄ Τὸ βαρβαρὸν τοῦ χωρίου τῆς Φοίβης — Ἄ Ἐβραυκούλα τοῦ Μαρκῶν Ἀσθητόν — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορροισμένται: Ἄ Ἡ ἀρετή καὶ ἡ κακία καὶ τὰλλα τοῦ ἴδιου ὡς ἄγενα — Ἄ Ἡ μῆτηρ — Ἄ Τὰ ποτελίματα τῆς μουσικῆς — Ἄ Ἐθνομετὰ τῆ ἀπάντησις — Ἄ Τὰ δύο οὐραγὰς — Ἄ Εἰς ἀλλοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν ἄλλο τοῦ ἴδιου (γωσάτοτα) — Ἄ Τὸ ἀγγλῶν παιδιον (γωσάτοτα), ἀλλὰ γωσάτο καὶ ὄχι πολὺ παιδαγωγικόν) — Ἄ Ὁ ἀγγλικὸς χαρακτήρ — Ἄ Ὁμιλία τὸ συμβούλιον (γωσάτοτα) — Ἄ Παιγνίον (ἡ εἰκὼν ἀτεχνῶς) — Ἄ Μαγικὰ Ἐἰκόνας κακοζωγραφισμένα — Ἄ Ἀστεία Διαταγή — Καὶ τὰ ποιήματα Ὁι Σαλλῶν ἀδελφοί μας; (ἀτελέεις), Ἄ Ὅταν φυσὰ βορῆας; Ἄ Στόν Ἀδέσπορ) με στίχους λαυθεμένους.

Τὸ Μακεδόνιον Ὀνειρον εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ μὲ γέλοσ. Μοῦ ἔστειλε ὡς ἱδικόν του ἐμψυμένον διήγημα! Ὅμιλις καὶ ὁ Κώστος) τὸ ὁποῖον ἐνέκρινε καὶ ἐδημοσίευσε. Τὸ διήγημα αὐτὸ εἶνε ἔργον τοῦ μακαρίτου Σαμαρειτίδου καὶ μάλιστα πρό ἐτῶν ἐδημοσίευθη εἰς τὴν «Διάπλασιν». Τὸ Πανελλήγιον Ὀνειρον δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα νὰ μοῦ στέλῃ τίποτε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἡ τιμωρία του, ἐλπίζω, εἶνε ἀρκετῆ. Ἄν τυχῶν ὄμως τὸν μνησθῆ ποτε καὶ ἄλλως, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ἡ τιμωρία θά εἶνε πολὺ ἀσθητέρας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα Ἀρχιδουξ Κάρολος α. (Π. Κ.) Κόκκινος Βόρας, κ. Καλὸς Σαμαρειτης, α. (Κ. Χ.) Δοξασμένο Ἀρκάδι, α. (Γ. Β.) Μεγάλη Ἑλλάς, α. (Κ. Π.) Σαρδοῦλα τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου κ. (Δ. Γ.) Ἡλὸν Μαμαρραγή κ. (τίς) Μοσογομάρας τῶν Παρισίων, α. (Η. Ε.) Πειροθύσια Ἑλλίδος, α. (Α. Σ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Σημητιεμένο Σφωριανόπουλο, α. Ἑλληνική Δέξα, κ. Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλλάξουν: ἡ Παταγὴ Νεραϊδοῦλα (0) μετ' Ἰ. δανιότση, Παλλάδα — ἡ Σιλήρη Σκαβιά

(0) με Βασίλισσαν τῆς Καλλονῆς, Πατριὴν Ναυτοπούλαν, Ὁθρατιαν Μολκήν, Παλλάδα, Ἰδανικότητα, Σουλφίδα — Τὰ Μαύρα Μάνια (0) με τῆς Φράνης τ' Ἀρχιεπισκόπου, Νυκτολούλου, Νύμφην τοῦ Νεῖλου, Ἀντικρον Νύμφη — ἡ Χαρά τῶν Ἑλλήνων (0) με Παλλάδα, Οὐραϊκὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἐχὼ τῆς Καρδίας, Γαλανόλουνη, Ἀφροδίτουλα Σεισηνα — Τὸ Ἀρχιεπισκόπου (0) με Δεσφὸ Τριανταφυλλῶν, Παπαροῦσαν, Γλωσιαν Ἑλλίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀπὸξεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀρχιεπισκόπου (ἐπιβραβεύεται διὰ τὰς ἐνεργείας τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω) Χωστικὸ Ἀσπρογάλλι (ὄριλαίς λεπτά 30, σύμφωνα με τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. Ζ' § 3.) Ἥλιαν Ζ. (ἔστειλα ἐκ νέου ἡ ἀτάξια εἶνε τοῦ τοχυδρομείου, διότι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου στέλλονται τακτικώτατα) Χαράν τῶν Ἑλλήνων (ἐπιβραβεύεται διὰ τὰς ἐμμέτρους ὑμῶς) Φλογέρον τοῦ Βασιλῆα (δὲν ἀντιβιάλλω) ὅπως λές, παντοῦ τὰ πάντα) Ἀσπασίον Ἀσπασίαν (πολὺ γνωστὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου δὲν ἔχεις πρωτότυπα) Σημαιοφόρον Ἑλλήνα (ἔστειλα) Μικρὸν Βουκοπούλαν (ἐπιβραβεύεται πολὺ διὰ τὸ ἔξοπάδιμα) Παταγὴν Νεραϊδοῦλαν (λυκρῶν νὰ, ἀλλὰ ὅταν ἐξῆ κανεῖ ὑποχρεώσεις, ἔχει καὶ δικαίωμα...) Μπαρουτακτισμένη Γαλανόλουνη (εἰς ὄλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ νὰ: σκοπεῖν νὰ δημοσιεύω καὶ ἔφος δραμάτια καὶ κωμῶδιας ἄλλὰ σιγᾶ-σιγᾶ εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἔχωμεν ὄλα μαζί;) Ἀγωνίαν Ἐθνομόμαστρον (νὰ ποῦ σ' ἐνόησε καὶ ὁ κλήρος, ὡς νὰ ἤξερες ὅτι τὸν ἐπιδοκιμαῖς τόσον...) Ἀρχιδουξ Κάρολον (δὲν περᾶται: ἀργότερα θά ἔζη καίρον) Φάρον τῆς Θεσσαλονίκης (ἐν εὖ χολασμένο, βγάλε το!) Ἰάωνην Χ. Η. (ἐε παραπέμπω εἰς τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὴν Παλλάδα ἂν μείνης ὄμως ἀπολύς ἀγοραστής, δὲν εὐμορῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτόν τὸν Διαγωνισμὸν) Δόκτωρα Κόρκη (ἔστειλα ἐκ νέου αἱ Ἀσκήσεις σου παρὰ τὸν Κρονισμὸν) Δεσφωτιομένην Ἑλλάδα (μὴν ἀνησησῆς, ἔγινε δικόν) Α. Ζ. (δὲν ἔλαβα τίποτε) Δωδαίκαλα Ἡσῶν (ὁ Δαίδαλος ἦτο ἀρχιτέκτων) Κάριον (χρήματα διὰ Μ. Μ. δὲν ἔλαβα: μὴ στενοχωρήσαι καὶ ἔγιναν δεκταὶ γαιρετισμοὶ καὶ εὐχαριστίας εἰς τὴν Σουλφίδα) Τριανκ (ἔστειλα) Ἀσπ. Η. Ἀσπ. (ἔστειλα ἐκ δευτέρου) Παγοδομον (ἡ Σημητιεμένης ἐλήθη) Βουλγαρομαχὸν (ἔλαβα, ἐπιβραβεύεται) Γ. Α. Σ. (ἐπίσης) Βασίλισσαν τῆς Κύπρου (ἔγινε καλῶς) Ἀσπασίον Σπυριτιάνην (ἔλαβα) Διαφωτὴν Στανροφόρον (ὄλα ὑπήχθησαν εἰς τὸν κλήρον, καὶ τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα) Ἀσπασίον Ἀσπασίον (νὰ, τὸ ἔχει ἄλλος) Φοῖρον Ἀπόλλωνα (ἔστειλα) Ποθητήν Κωνσταντήν (ἔω: τώρα δὲν ἐξεδόθησαν 3 δωδεκαπέλαδα, καὶ εἰτοιμάω καὶ τέταρτον) Γενναΐωνων Ἑλληνίδα (ἔστειλα) Βορραῖαν, Γεώργιον Σπ. Λιβαθῶν, κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὄλας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ματίου; ἀπαντῶμαι εἰς τὸ προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 23 Ματίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Ματίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου.

150. Δεξιόγραφος.

Θεῖον, ἔθνος, οὐσιαστικό, Ἄν τὰ γράψῃς στὴ γραμμῆ, Ἀθναῖο στρατηγὸ Σχηματίζεις στὴ στικῆ. Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Σ. Σαλαμάρια

151. Στοιχειόγραφος.
Ἅ Ὅσοι ἐάνθη ἀγαποῦν, Μὲ τὸ γράμμα μὲ σιεπάξου, Ἐνὰ γράμμα μ' ἀφαιροῦν Καὶ στὰς νήσους με κωττάζου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυριου

152. Στοιχειογονόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.
Ἐγὼ με ρυθμικὸν βαδίζει βῆμα, Τοῦ βγάξεις ἀρχηγὸ κ' ὑπαρχηγὸ, Τὸν τόνο τοῦ κινεῖς, καὶ ἄλλο πλῆγμα Τοῦ καταφέρεις, σὲν νὰ μὴ ἀκούσῃ αὐτό; Τῶν στρατιωτῶν τῆ θέσι τοῦ ἀλλάξεις, Κ' ἔξασνα ὀθαυμά! ὀθαυμά! ἀνακραῖεις. Σιτᾶρι εὐρέθη ἐμπρός σου ἀρκετό!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλωσιαν Πατριδίας

153. Κυβόστροφον.

* * * * * = Ρῆμα.
* * * * * = Θέα.
* * * * * = Προγαλίον.
* * * * * = Προφήτης.

Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Γλυκογάραμα

154. Πυραμίς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποτόν.
* + * = Νύδραμος.
** + * = Κάτοικος χώρας; ἔλλην.
*** + * = Σκεῦος οἰκιακόν.

155-159. Κεντρομένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀρθομα δένδρα.

1. — Σκέψις κακαὶ κατὰ φέρουν.
2. — Τεῖα ἔλη μόνον ἐρημονοῦν δόλοληρον χῶραν.
3. — Ἡ ἄσσα καθ' ἐσπέραν πνεῖς.
4. — Τὰ τὰ λεπτότατον ἀρωμα χύθουν.
5. — Μεγάλα στρατὰ ὀρθώσι κατὰ τοῦ ἐξορού.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυόρχου τῶν Ἀσπασίων

160. Ἀεροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματίζεθαι τετραπόδον κοῖνον:

γοργός, λεπτός, δσθητής, εὐποροσῆγορος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑκπασφάτου Πλειᾶδος

161. Ἑλλητισοόμερονον.
σου - ου - ασου - ατ - ωα - εσα
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

162. Γέρος.

		οὐδ'	
ἐν	::		::
τα	::	Η, Γ, Π, Θ	::

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ
Ριγολέας, εἶνε παρεξηγητῆς (;) ... Ἀλήθεια. (Γ. 60)

Κατὰ πρῶτον ἐμφανίζομενος ἐκ τῶν στυλῶν τῆς φιλότατης Διαπλάσεως καὶ λαμβάνον μέρος εἰς τὴν κίνησιν αὐτῆς, χαίρετώ τοὺς ἀπανταχοῦ συδρομητάς καὶ φίλους. — Νεὸν Βυζάντιον. (Ι. 61)

Γέρον τοῦ Μωρητᾶ, καὶ Μ. Κ., μήπως δὲν εἶσθε μικροί; Γ. Φ., ἀγγελαφόρος, εἰ; Ἀρχιεπισκόπου, Δευτιῶν Κρίνον, Κόκκινη Ἀσπασίωνη. (Ι. 62)

Ἀποσοσμορῶται! Ὅρη σας ἀπαράδεικτοι. Ἄν δύνασθε, ἐκπληρώσατε ἀπειλάς σας! Ἄλλως νὰ πᾶτε. Ἄν πνιγῆτε! Δὲν τὰ παρατᾶτε, λέω ... γώ — Μελαχρῶν Σμυρνόπουλο. (Ι. 63)